

**ЗДРАВКО ПОПОВ
ВМЕСТО УВОД
ИЛИ КАК ВСЕ ПАК СЕ ПОЯВИ
ТАЗИ КНИГА**

chitanka.info

Немислещ и блед, окован в тревожен и демоничен възторг, стоях пред този трибунал на невъзприятното.

Съдържанието на афиша обхващаше решително цялата свръхчовешка практика:

В продължение на 2 часа Рети държи публиката в недоумение!

Рети е открил тайната на индийските факири!

Рети може да говори с корема си!

Рети чете мислите на хората!

Рети добива вода на сцената...

Рети спира пулса си за 60 секунди и усилва същия по желание.

Рети!!!

Четях тръпнещ — от горе до долу, после от долу до горе, после пак от горе до долу — и пак, и пак. Хипнотичната сила на афиша не позволяваше да помръдна от мястото си.

Идущите дни бях в състоянието на сомнамбул.

„Като се има предвид и присъщата скромност на хората от голямото изкуство — мислех си — този човек трябва да е поне четворно по-загадъчен и въздействуващ...“

Аз вече имах своя бог.

И когато вече го имах, когато вече се бях обрекъл единствено нему, нещата изведнъж направиха див, шеметен завой.

Из града съзрях афиша на друг един бог.

Той правеше предшественика си елементарен като „здравей, как си“.

Разнищен и студен, четях сякаш афиша за Апокалипсиса.

Тук ставаха само вледеняващи кръвта неща. Вододобивът на сцената, превръщането на храносмилателния орган в говорен и превключването на пулса в желани обороти сега идеах като тъжен спомен. От афиша покоряваше не друг, а човекът-вулкан, говорящият човек, масовият хипнотизатор, човекът без глава, в края на краищата... Той не поставяше публиката в недоумение, а във френетичен ужас: тук се касаеше за човек върху остри мечове, рязане

на живо човешко тяло с джага, удар по човешка глава с 8-тонен парен чук и куп още парализиращи неща, чийто властник бе той — новият бог.

След като все пак доживях до часа и можах да съпоставя драматизма по сцената с онзи от афишите, аз се оказах неволно в плен на една по-прозаична настройка...

„Тези хора, умело или не, правят фокуси. Аз пък, умело или не, пиша фейлетони. Разликата е, че техните фокуси могат да респектират елита на цели окръзи, а моите фейлетони са популярни единствено у семейството на приятеля ми Рашо, който е водопроводчик... Е, защо на този свят присъствува толкова жесток ред? В края на краищата, и най-смайващият фокус просто е резултат на придобита сръчност. Фейлетонът обаче е литературно изкуство, той е изява на духа! Всеки не може да пише фейлетони: Рашо защо не ги пише, а поправя чешми и чете наготово моите?...“

Скочих и нахвърлих на един дъх проекто-афиша за своето собствено АЗ с мисълта да потърся същия ден връзки в печатницата:

В продължение на години Здравко Попов всява недоумение сред населението на страната!

Здравко Попов е открил тайната на индийските фейлетонисти!

Фейлетоните на Здравко Попов съседствуват с окултното...

Здравко Попов фейлетонизира всичко!

Фейлетонизации в стил „Салтиков-Шчедрин“, стил „Дюма“ (старши и младши), стил „О’Хенри“ и по желание.

Здравко Попов не знае що е чернова!!

Оставаше вторият елемент в автоафиша. След час бяха готови за преснимане десетина фотомонтажа, под които можеше да се прочете:

Здравко Попов и сър Лаурънс Оливие в откровен разговор — Лондонски кралски театър, 1969

Здравко Попов и Оноре дьо Балзак в яхта край островите Гуалапакос 1967

(Именно, именно това бе допуснато в бързината,
великодушни читателю!!!)

Писмо на Джейн Фонда до Здравко Попов, 1970

(Последното бе зле промит позитив на арменски некролог.)

След това хукнах към печатницата. Поради спънки от страна на официалното ръководство там, дадох някой лев на две момчета от нощната смяна, а сутринта си взех афиша готов.

Резултатът не закъсня.

Най-напред ме посетиха някакви органи на реда. Мотивите бяха, че съм разпространявал масова дезинформация сред гражданството, отклонявайки го от проблемите на ежедневието му.

Последвалите ги финансови органи ми връчиха акт, придружен с обвинението в незаконен опит за лично забогатяване.

Опит за визита в дома ми направи и един медицински екип, на когото обаче не провървя. Изревах тъй сполучливо а ла Тифон, че на часа обърнах ескулаповите труженици в бяг по стълбището.

Накрая същият онзи Рашо почука на вратата ми, след това по главата ми и всъщност съобщи, че щом съм преливал от ентузиазъм да пиша смехории, за целта хората били измислили издателствата: конкретно за страната ни от около един век насам.

Разпитах, проучих и излезе, че има такова нещо.

Хората от издателството много любезно приеха нещата ми, още по-любезно ми ги връщаха четири-пет пъти заради фактически, художествени и други неуредици и накрая — ето че се стигна и до този начален увод...

Всеки увод (и това научих) се пише накрая.

Авторът

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.